

HVĚZDA A VODA

Nic není pro klid duše i těla, sny i rozjímání, vhodnější než samota. Ovšem je-li odloučenost příliš dlouhá, a ještě k tomu nevyvolená, nedobrovolná, může se z největšího daru stát největší prokletí, obávaný nepřítel. A nic neuzavírá skládačku, mnohobarevnou mozaiku světa lépe než láska. Bez ní by celistvé, hotové, úplné nebylo nic.

Svět byl tehdy zaplněn lidmi i jinými bytostmi i kameny i květinami i zvířectvem, a vše se sbližovalo, párovalo a množilo. A takřka jediný, kdo ještě na celém celičkém světě zbyl sám, a neměl vhodný a hodný protějšek, a neměl družku, a neměl, komu by si postěžoval, s kým by se radoval, a neměl, s kým by sdílel svou lásku, byl Pan Hvězda.

A přitom to byl právě on, věčný mladík, věčný tulák po nebeské klenbě, noc co noc (tedy skoro každíčkou noc, jelikož byl trochu popudlivý, a moc dobře se nesnesl s mladším bratrem Mrakem, a když si Mrak toho večera vyrazil na nebeský vandr, Pan Hvězda raději zůstal doma), který všechnu lásku světa viděl. Takový měl zrak, a z jeho oblíbeného místa, tak vysoko na nebi, měl opravdu jedinečný výhled. Proto když láskou tiší milenci kráčeli spícími údolíčky kolem kostrbatě neklidných bystrin, v nichž se odrážel smích Ate, Luny, Pan Hvězda vše viděl.

Mimoходом, byl samotářem ze zvyku. A když se rozespálá Luna hluboké noci protáhla, až byla přes půlku oblohy, Pan Hvězda se raději stáhl, raději odešel do přítmí, a nebylo jej vidět, a spící svět na něj v tu ránu zapomněl. Tak to činí dodnes.

Když básníci za nocí vzlykali pro své neutěšené sny s tím, jindy oním jménem, Pan Hvězda je viděl. Když mladíci k ránu tiše zpívali pod okny spanilých dívek, Pan Hvězda vše viděl. Když mladé maminky, zesláblé nedostatkem spánku, opět vstaly a znovu a znovu bděly nad kolíbkami ukřižovaných nemluvňat, a přesto se samou láskou smály, Pan Hvězda to viděl.

A přitom každý viděl i jeho, jistě, všimli si jej, ovšem nikdo mu nevěnoval příliš pozornosti, potřebovali ji pro lásku, pro toho druhého, pro tu druhou, pro ty druhé.

Pan Hvězda byl sice samotářem po celé věky, a byl rád, že může jít tam či onam, a nemusí nikomu nic oznamovat, nikoho se na nic ptát, či žádat o dovolení nebo vymýšlet výmluvy, chceli vidět kamarády, že může prospat celý den, a nikdo mu nevyčítá ani lenošivost, ani vrtošivost. Časem však, když viděl všechnu tu lásku na světě, přišlo mu to trošku trošičku líto, až se rozhodl, že i on si najde družku, krásnou ženu, pro níž a s níž by chtěl žít.

Ovšem najít tu pravou nebylo tak jednoduché, jako ostatně není nikdy. Prvním zádrhelem mohlo být, že byly již takřka všechny pohledné ženy vybrány a zabrány, a druhým, že byl ten věčný mládenec Pan Hvězda docela vybíravý, a tohle se mu nelíbilo, a tamto neměl rád. Ne že by mu vadilo, že je jedna boubelatější, druhá příliš hubená, jedna moc vysoká, druhá jak skřítek, na tom mu nezáleželo, spíše to, že ženy, jež na své toulce za láskou a pochopením a budoucí partnerkou potkal, byly hašteřivé nebo až moc upovídáné (a příval slov by přeci rušil naše noční procházky, že?) či závistivé nebo příliš vyzývavé.

Až jednou, takřka před svítáním, když putoval nad vysokými vrcholky hor...

„Ano, to by... snad... mohla být ona,“ pomyslel si Pan Hvězda, až se zapotil.

...zahlédl dívku, která jej na první pohled zaujala, ihned zajala jeho nejupřímnější z citů. Skotačila v údolí jako děcko - a nikoho a nic jiného ke štěstí nepotřebovala - až se Panu Hvězdovi srdíčko zasmálo. Ještě chvíli ji pozoroval, a ona o něm nevěděla, neměla ani tušení, jako mnozí, kteří byli a jsou pozorováni Panem Hvězdou z vysoké stoličky na temném suknu pozdního nebe. Když se přiblížil, vykřikla. Ani nestačil pozdravit. Úplně ji vyděsil.

„Aha, je stydlivá,“ pomyslel si Pan Hvězda, to se mi líbí.
Dívka začala utíkat, schovávala se za balvany,
připomínající zkamenělé obry, jimiž bylo horské úbočí poseto.

„Počkej, zastav. Nechci ti ublížit,“ volal za neznámou.

„Nech mě být,“ odpovídala. „Jsem sama. Jsem ráda sama.
Když mě svými paprsky lechtá Ate, Luna, jsem spokojená. A
lechtá-li mě Tay, Slunce, jsem nejspokojenější. Víc
nepotřebuji a nechci.“

„I já jsem byl sám!“

„Kdo jsi? Co si přeješ?“

„Jsem Pan Hvězda. Tulák po nocích, který vede další
tuláky, ukazuje správný směr poutníkům, námořníkům i milencům.
A ty, jak ti říkají?“

„Dobře tedy, jmenuji se Voda. Ale teď mě již nech být,
prosím, jdi pryč. Mám toho sama se sebou si ještě tolik co
říci...“

„Chtěl bych s tebou být, jen na chvíli. Chtěl bych s tebou
mluvit.“

„Jistě nemám o čem... s někým, kdo ani nepozdraví, a jen
z povzdálí pozoruje... Co může mít někdo takový za lubem? Jistě
nic pěkného. Běž, odejdi!“

A Pan Hvězda poslechl byť nerad, a odešel. Nejdříve byl
nabručený, a měl na Vodu i trochu zlost...

„Tak ať je sama! Přeci se jí nebudu vnucovat! Či jí
přemlouvát? Doprošovat? Ještě to tak!“

...jenže pak zjistil, že onu slečnu, Vodu, ne a ne dostat
z mysli, neustále na ni musel myslet.

„Že by snad tohle byla ta láska? Možná její semínko. Tak
opatrně, hlavně nezašlápnout.“

A přestože si stokrát říkal: „Nebudu a nebudu na ni
myslet, ne, kdepak, nebudu!“, a dokonce si to tisíckrát
zakázal, nemohl si pomoci. Bylo to silnější než on. Vždy
nakonec svými myšlenkami a vzpomínkami zabloudil do jednoho

horského údolí, k jedné dívce, kterou zahlédl oné noci. Myslel na ni, a přitom ji neznal.

A snad ani nechtěl, avšak nohy samy jej co nejdříve dovedly do onoho horského údolíčka, kde potkal Vodu. Nebyla tam. Posmutněl. Zatímco sám sebe přesvědčoval...

„Vždyť jen jdu, náhodou, okolo. Ano, jistě, úplně bezděky. A proč bych nemohl? Nic to neznamená.“

...když Vodu nenašel, začal jí zběsile hledat, a pokračoval, a mohl se stokrát přesvědčovat, obelhávat, ovšem hledal jí, a svým vynikajícím vytrénovaným zrakem prozkoumával vrcholky směrem k jihu. A nic. Pak se podíval na východ. Také bez výsledku. Ani na západě nic. Teprve na severu, opravdu až vysoko v horách, tak vysoko, že výše to nešlo, našel Vodu, odpočívající, nataženou, roztaženou, spící, šťastně spící, v podobě jezera, lesklého jak zrcadlo.

Snad se domnívala, že ji zde již nikdo nikdy nenajde, zde ji nikdo rušit nebude.

A přece jí našel. Tak se polekala, když ji již z dálky pozdravil. Pan Hvězda patřil k těm, kteří se poučí z chyb.

„Ach, to jsi ty? Zase ty? Proč mě nenecháš?“, čertila se. „Běž pryč!“

Až jej to zaskočilo, jak byla nepříjemná. Kdepak, v jeho vzpomínkách a představách taková dozajista nebyla. A přece se nenechal odradit. Přes to všechno chtěl být s ní. Pan Hvězda se sám nepoznával.

„Ano, to bude ono. Láska, jak všichni říkají, a kdekdo o ní mluví a každý druhý básní a každý třetí zpívá,“ napadlo jej. „Když mě odmítá a je třeba i hrubá, můj cit zůstává a chromí nohy, tak i já zůstávám, neurazím se, neodejdu.“

„Nech mě být!“, vykřikla Voda, vstala ze svého pohodlného horského lože, vystlaného nejjemnějším z mechů, a když se k ní i tak Pan Hvězda blížil, dokonce nabízel náruč, vyděsila se a začala utíkat.

„Počkej! Proč utíkáš?“ volal za ní Pan Hvězda. „Její chování nedává smysl,“ pomyslel si. Takhle to přeci nechtěl! Proč se mu tolik vyhýbá? Musí se jí zeptat! Proč utíká? Tak tedy za ní!

A rozeběhl se za Vodou, a ta utíkala, a část Vody zůstala v horském jezeře jak velkém zrcadle, a část v podobě chladivé bystřiny jako prameny ranních vlasů běžela z hor údolími i lesy, klopýtala přes kameny, kamsi, pryč, kamkoliv od Pana Hvězdy. Jistě si to nezasloužil.

Tak Voda začala běžet, dala se do pohybu, velkého víru, nekonečného tance, vylekaná Panem Hvězdou, a dosud nezastavila, stále běží, jako mnoho potůčků a řek, mnoha směry, od vrcholků a takřka mraků až do nížin.

To aby unikla lásce a polibkům Pana Hvězdy.

A Voda utíkala, a Pan Hvězda následoval. Tak byl vytrvalý, a každým krokem odhodlanější.

A pak už toho měla Voda dost, zastavila se a řekla: „Proč mě nenecháš?!“

„A proč ty mě nevyslechneš? Kdyby ses zastavila, mohl bych vše již dávno vysvětlit.“

A trvalo to ještě nějaký čas, ovšem Voda nakonec ustoupila, umoudřila se, a začala Panu Hvězdovi naslouchat, a ještě o něco později s ním začala i rozmlouvat. A co že si řekli? To přeci není důležité. Ale všichni ti, kteří zamilovaní byli, jistě ví, jistě si vzpomenou, jistě pochopí.

A pak, za poklidného večera, když si již byli opravdu blízcí, vzal Pan Hvězda jeden ze svých zářivých paprsků, ulomil jej, a zlehounka jím probodl spící hladinu jezera.

A Voda se zachvěla, pocítila, co ještě nepoznala, jelikož Voda v tu chvíli otěhotněla z lásky a paprsků Pana Hvězdy. A když nadešel správný čas, narodil se jím syn.

Syn Hvězdy a Vody.

Dali mu jméno Nasa.